

Arrest

nr. 250 057 van 26 februari 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 2 juni 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 april 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 november 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 januari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die volgens haar verklaringen België is binnengekomen op 7 november 2018 samen met haar echtgenoot P.O.D.J.E.C., diende op 19 november 2018 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 29 april 2020 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoekster bij aangetekende brief van 30 april 2020 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

*“Asielaanvraag: 19/11/2018
Overdracht CGVS: 15/01/2019*

U had op 19 februari 2019 een persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) van 13u56 tot 14u51 en van 17u09 tot 18u01. U werd bijgestaan door een tolk die het Spaans machtig is. Uw advocaat, meester Smekens loco meester Chatchatrian, was aanwezig tijdens de hele duur van het persoonlijk onderhoud.

A. Feitenrelaas

U bent op 10 november 1989 geboren in de stad Rubio, gelegen in de deelstaat Táchira in Venezuela, en bent Venezolaans staatsburger. U woonde in de stad Táriba in Táchira. In 2012 behaalde u uw universitair diploma rechten. Hierna heeft u steeds als advocaat gewerkt. U spitste zich eerst toe op burgerzaken maar omdat u daar in aanraking kwam met Chavistische rechters en corruptie, veranderde u uw werkdomein een jaar later naar handelszaken. Op 31 januari 2018 bent u gehuwd met P. O. D. J. E. C. (CGVS (...)) en O.V. (...)). Na jullie huwelijk bent u bij hem ingetrokken in zijn ouderlijke woning in San Cristóbal.

In de buurt in San Cristóbal waar uw echtgenoot en zijn familie hun huis hebben, werd vaak betoogd tegen de regering. Op 15 mei 2017 werden de ramen van de woning van uw schoonouders stukgeslagen. In juli 2017 werd de wagen van uw schoonbroer geraakt door een kogel van colectivos, gewapende burgerbewegingen gelinkt aan het regime. Nog in juli werd er in diezelfde buurt een jongen gedood.

Uw echtgenoot heeft een kunstmatige aortaklep en moet daarvoor bepaalde medicatie nemen die in Venezuela zeer moeilijk te verkrijgen is.

Bij een terugkeer naar Venezuela vreest u voor de gezondheid van uw echtgenoot. Daarnaast bent u bang dat u het slachtoffer zal worden van een aanval daar het huis van uw schoonfamilie eerder al werd gevisieerd.

U en uw echtgenoot reisden op 4 november 2018 naar Colombia, waar jullie in Bogota het vliegtuig namen. Jullie kwamen op 7 november 2018 aan in België en dienden hier op 9 november 2018 een verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van jullie verzoek om internationale bescherming legden jullie volgende documenten voor: jullie huwelijksakte; de carnet de la patria van uw echtgenote; uw inschrijving op het adres van uw man in San Cristóbal; een certificaat van appreciatie van Misión Ribas van uw echtgenoot; een certificaat van zijn missie naar Cuba; stukken in verband met zijn lidmaatschap van Fundación Juventud Restauradora en de samenwerking met ONA; zijn diploma pedagogie, logistiek beheer en administratie; twee werkattesten van de gouverneur van Táchira van uw man; een werkcertificaat van de Zona Educativa in Táchira van uw man; en een werkcertificaat van het Ministerio del Poder Popular para la Educación van uw man; een waterfactuur van de woning van uw schoonfamilie en de registratie van de belastinggegevens van uw echtgenoot; de klacht die uw man in 2016 indiende tegen een leerling met wie hij een conflict had; foto's van de beschadigingen aan de woning van uw schoonfamilie en de woningen van burens na de aanval van 15 mei 2017 door colectivos; foto's in verband met het incident op 18 juli 2017 waarbij de wagen van uw schoonbroer werd beschoten; foto's van de aanwezigheid van militairen in de buurt van uw schoonfamilie op 30 juli 2017; een USB-stick met twee video's van de gebeurtenissen in 2017 in de straat van uw schoonfamilie; de boekingsbevestiging van jullie vliegtuigreis; een hotelreservering in België en medische documenten van uw echtgenoot van in Venezuela en België.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U en uw echtgenoot, P. O. D. J. E. C. (CGVS (...)) en O.V. (...)), baseren zich voor jullie verzoek om internationale bescherming op dezelfde elementen. Zijn verzoek werd afgesloten met een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omwille van volgende redenen:

"Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst verklaarden u en uw echtgenote dat u in ongenade bent gevallen bij de Venezolaanse autoriteiten omwille van uw kritische houding ten aanzien van het Chavisme (CGVS (...), p.4-9, p.12-14 en p.19 en CGVS (...))B, p.10).

Ter zake dient evenwel opgemerkt te worden dat de moeilijkheden die u beschreef omwille van uw kritische bedenkingen bij de werking van Frente Francisco de Miranda in 2004 en Fundación Juventud Restauradora in 2009 en uw werk voor de overheid in Táchira in 2008 en 2009 (CGVS (...), p.7-8 en p.12-14), niet actueel en ernstig genoeg zijn om er een nood aan internationale bescherming uit af te leiden. Na 2009 hield u zich afzijdig van deze Chavistische organisaties en in 2010 ging u aan het werk als leerkracht middelbaar onderwijs (CGVS (...), p.4 en p.14). U bent tot begin 2018 blijven werken als leerkracht (CGVS (...), p.9). Ondanks uw beweerde kritische houding, bleef u aldus nog jarenlang in dienst van de overheid werken, wat de geloofwaardigheid van uw verklaring in ongenade te zijn gevallen bij diezelfde overheid, ondermijnt.

Daarnaast verklaarde u dat u tijdens uw werk als leerkracht vaak werd tegengewerkt ten gevolge van uw reputatie als antirevolutionair. Zo stelde u dat u een moeilijker lessenrooster kreeg dan andere leerkrachten, dat uw lessenrooster soms werd aangepast tijdens het schooljaar, dat u aanwezigheidsattesten diende te ondertekenen, dat men u op bepaalde momenten wou overplaatsen naar een andere functie en dat men bijhield of u naar proregeringsmarsen ging en of u ja dan neen ging stemmen (CGVS (...), p.8-9). Er dient evenwel opgemerkt te worden dat deze feiten evenmin voldoende ernstig zijn om als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of als ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming, te worden beschouwd.

U stelde verder dat u in 2016 een conflict had met een leerling van wie de ouders volgens uw verklaringen banden hadden met een Chavistische vakbond. De jongen had zich de zoveelste keer misdragen en u wilde hem tegen de zin van uw leidinggevendend sanctioneren. Ook andere leerkrachten stelden een verslag op tegen hem maar er werd geen gevolg aan gegeven. De student in kwestie zou u via zijn klasgenoten hebben bedreigd. U diende hierop klacht in tegen hem maar dat bleef zonder resultaat. U stelde dat u naar aanleiding van dat conflict op uw werk éénmaal bezoek kreeg van agenten van het Cuerpo de Investigaciones Científicas, Penales y Criminalísticas (CICPC) om u te intimideren (CGVS (...), p.17-21). De naam van de leerling kon u geven maar wanneer werd gevraagd naar de namen van zijn ouders, moest u het antwoord schuldig blijven. Gevraagd welke functie zijn ouders juist hadden binnen de vakbond, kwam u niet verder dan te stellen dat zij er vrienden hadden en voegde daaraan toe dat verschillende Chavistische vakbondsleden u als 'onthemde' beschouwden (CGVS (...), p.20). Wat er ook van zij, het beschreven conflict is evenmin zwaarwichtig genoeg zijn om er een nood aan internationale bescherming uit af te leiden.

Voorts stelde u in dezelfde periode als het conflict met de leerling het slachtoffer te zijn geweest van een overval.

In een kopiecenter vroeg een gewapende jongeman met een motorhelm uw gsm. U had uw gsm evenwel niet bij en communiceerde dat ook zo naar hem toe, waarop hij u fouilleerde en met de achterkant van zijn pistool op uw hoofd sloeg (CGVS (...), p.18 en p.22). U meende dat de overval iets te maken had met voornoemd conflict aangezien de leerling er op school mee had bedreigd het u betaald te zetten. U vervolgde dat er die dag veel mensen aanwezig waren in het kopiecenter maar dat net u werd uitgekozen als doelwit (CGVS (...), p.22). Dat er een link is tussen de twee incidenten, is evenwel een blote bewering die u niet hard maakt aan de hand van objectieve elementen.

U haalde verder aan dat u en uw familie in 2017 ondersteuning hebben geboden aan antiregeringsmanifestanten door in jullie buurt water, voeding en azijn aan hen uit te delen (CGVS (...), p.22-23). Zelf nam u evenwel nooit deel aan enige manifestatie georganiseerd door de oppositie (CGVS (...), p.22-23). Aldus blijkt dat uw activisme zeer beperkt was. Uw echtgenote stelde opposant te zijn van de Venezolaanse overheid, altijd te hebben gestemd tegen de regering maar nooit politiek actief te zijn geweest in Venezuela. Ze heeft net als u nooit deelgenomen aan manifestaties (CGVS (...)B, p.7). U, noch uw echtgenote zijn in België politiek actief (CGVS (...), p.15 en CGVS (...)B, p.7). Wat betreft een eventuele beperkte steun aan de oppositie, dient verwezen te worden naar onderstaande appreciatie.

Het CGVS ontkent of betwist geenszins dat er heden in Venezuela sprake is van intimidatie en repressie van opposanten en critici van de Venezolaanse regering. Uit de beschikbare landeninformatie (zie IACHR, Situation of Human Rights in Venezuela: Democratic Institutions, the Rule of Law and Human Rights in Venezuela - Country Report van december 2017, pag. 1; 6 t.e.m. 26; 84 t.e.m. 133, beschikbaar op <https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/Venezuela2018-en.pdf> of op <https://reliefweb.int> ; OCHCR, Human rights violations in the Bolivarian Republic of Venezuela, a downward spiral with no end in sight van juni 2018, beschikbaar op https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/VenezuelaReport2018_EN.pdf of op <https://reliefweb.int> ; de COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl> ; de COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>; en OHCHR : Human rights in the Bolivarian Republic of

Venezuela, van juli 2019, beschikbaar op https://www.ohchr.org/EN/HRBodies/HRC/RegularSessions/Session41/Documents/A_HRC_41_18.docx of op <https://www.ochcr.org> blijkt evenwel dat de Venezolaanse autoriteiten hoofdzakelijk personen viseren wiens politiek activisme verder reikt dan het louter lid zijn van een oppositiepartij, zoals daar zijn personen die een hoge functie bekleden binnen een oppositiepartij; verkozen vertegenwoordigers van oppositiepartijen; personen die in staat zijn om mensen te organiseren en te mobiliseren of die een centrale rol spelen bij de organisatie van activiteiten gericht tegen het regime; studentenleiders; professoren die openlijk uiting geven aan hun ongenoegen of deelnemen aan vreedzame protesten op het terrein van de universiteit; verdedigers van mensenrechten; personen werkzaam voor de media die betrokken zijn bij berichtgeving over demonstraties of die onderzoek doen naar corruptie detentieomstandigheden, de gezondheidszorg of voedselvoorziening; en leden van gewapende groepering waarvan vermoed wordt dat ze de oppositie steunen etc.

Verder blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat er sinds 2014 op regelmatige basis massademonstraties plaatsvinden gericht tegen het regime, die afgewisseld worden met spontane betogingen waarbij hoofdzakelijk geprotesteerd wordt tegen de daling van levensstandaard. Wanneer dergelijke massademonstraties plaatsvinden tracht de Venezolaanse regering deze hardhandig de kop in te drukken. Dit was ook het geval eind januari 2019.

In nagenoeg iedere provincie vonden er toen tijdens en kort na de anti-regeringsbetogingen arbitraire arrestaties plaats en was er sprake van een disproportioneel gebruik van geweld. De overheid viseerde voorts jonge mannen afkomstig uit de armere buurten en wiens deelname aan de protestbetogingen zichtbaar was of wiens kritiek op de overheid viraal gegaan is op social media. Na de poging tot staatsgreep van 30 april 2019 nam de repressie van politieke tegenstanders van de het Maduro-regime opnieuw toe. Echter, nergens uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat er in Venezuela sprake is van een systematische vervolging omwille van politieke redenen in die zin dat het louter lidmaatschap van of sympathie voor een oppositiepartij ipso facto leidt tot problemen met de Venezolaanse autoriteiten. Daarom kan het loutere feit dat een verzoeker in mindere of meerdere mate politiek actief zou zijn geweest in Venezuela op zich niet volstaan om erkend te worden als vluchteling. Een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming blijft derhalve noodzakelijk.

Volgens uw verklaringen werden op 15 mei 2017 de ruiten van uw ouderlijke woning en andere huizen in de buurt ingeslagen door colectivos. Twee maanden later nam een groep colectivos uw buurt onder vuur. Hierbij werd de wagen van uw broer beschadigd door een kogel (CGVS (...), p.18 en p.22-23 en CGVS (...)B, p.9 en p.11). U gaf zelf aan niet te weten of het een gerichte aanval was op zijn wagen, dan wel of het een verdwaalde kogel betrof (CGVS (...), p.23). Enkele dagen nadien hebben militairen op huizen in uw buurt geschoten en de ruiten van enkele auto's ingeslagen (CGVS, p.18 en p.22-23). U stelde dat deze incidenten van 2017 het gevolg waren van het feit dat er in uw wijk regelmatig manifestaties werden georganiseerd (CGVS (...), p.22-23). Aldus dienen ze in die zin te worden beoordeeld. U verbleef nog tot november 2018 in Venezuela.

Uw ouders en broers wonen nog tot op heden in San Cristóbal (CGVS (...), p.10-12). U maakte geen melding van andere concrete incidenten omwille van jullie (beperkte) steun aan de opposanten. Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dan ook niet dat u voor uw komst naar België actief vervolgd bent geweest door aanhangers van de Venezolaanse autoriteiten of dat u persoonlijk in de specifieke negatieve aandacht van het Venezolaanse regime stond. Redelijkerwijze kan er aldus van uitgegaan worden dat uw beweerde hulp aan de manifestanten niet zichtbaar en/of bekend was voor de Venezolaanse autoriteiten. Er zijn dan ook geen indicaties aanwezig dat u bij terugkeer naar Venezuela omwille hiervan problemen zal ondervinden.

Verder verwees u naar uw medische problemen en stelde dat u omwille van uw kritische houding ten opzichte van de regering, niet werd geregistreerd als chronisch patiënt en daarom geen toegang had tot de medicatie die u nodig heeft (CGVS (...), p.18-19, p.21 en p.23-24). Ook uw echtgenote haalde aan dat u misschien omwille van uw politieke houding geen toegang kreeg tot de nodige medicatie. Ze stelde evenwel dat het ook kon zijn door een gebrek aan medicatie in het algemeen (CGVS (...)B, p.5-6 en p.10-11). Ter zake dient herhaald te worden dat uw steun aan de oppositie, zoals uit voorgaande blijkt, bijzonder beperkt was. U heeft geenszins een zichtbaar profiel van opposant. Bovendien staat u uw bewering in Venezuela geen toegang te hebben tot bepaalde medicatie omwille van politieke redenen, niet aan de hand van enig concreet bewijsstuk. Uit de verklaringen van uw partner blijkt daarenboven dat u met de hulp van familie en derden uw medicatie wel heeft kunnen bemachtigen in Venezuela (CGVS (...)B, p.5-6).

Het CGVS wijst erop dat de beoordeling van uw medische problematiek een exclusieve bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken is, zodat het enkel aan de Dienst Vreemdelingenzaken toekomt om te oordelen of uw medische problemen aanleiding kunnen geven tot een onmenselijke of vernederende behandeling in Venezuela en dus al dan niet een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel vervat in artikel 3 EVRM. Voor de beoordeling van de door u aangehaalde medische problemen dient u

zich dan ook te wenden tot de geëigende procedure hiervoor voorzien in artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft uw vrees om problemen te krijgen vanuit oppositiehoeke omwille van uw verleden als Chavist (CGVS (...), p.24), dient er ten slotte opgemerkt te worden dat uw steun aan het regime beperkt was en dateert van meer dan tien jaar geleden. U verklaarde in 2004 lid te zijn geweest van Frente Francisco de Miranda en in 2009 van Fundación Juventud Restauradora, twee organisaties gelinkt aan de Venezolaanse overheid (CGVS (...), p.6-15). U stelde in het kader van deze organisaties in 2004 en 2009 deel te hebben genomen aan enkele pro-regeringsmanifestaties (CGVS (...), p.14-15). Na 2009 hield u zich afzijdig van politiek (CGVS (...), p.14-15). U maakte overigens geen melding van problemen met opposanten. Aldus blijft uw vrees puur hypothetisch.

De door u en uw echtgenote voorgelegde documenten kunnen niets wijzigen aan bovenstaande appreciatie. Jullie huwelijksakte, uw carnet de la patria, de inschrijving van uw echtgenote op uw adres in San Cristóbal, een certificaat van appreciatie van Misión Ribas, een certificaat van uw missie naar Cuba, stukken in verband met uw lidmaatschap van Fundación Juventud Restauradora en de samenwerking met ONA, uw diploma's, uw werkattesten, een waterfactuur van uw ouderlijke woning en de registratie van uw belastinggegevens, de boekingsbevestiging van jullie vliegtuigreis, de hotelreservering in België en uw medische documenten, bevatten gegevens over de identiteit van u en uw vrouw, jullie woonplaats, uw verenigingsleven, uw studies en werk, jullie reisweg en uw medische problematiek, allemaal elementen die hier op zich niet ter discussie staan. Wat betreft de klacht die u in 2016 indiende tegen de leerling met wie u een conflict had, dient herhaald te worden dat deze onenigheid niet zwaarwichtig genoeg is om er een nood aan internationale bescherming uit af te leiden. Wat betreft de foto's van de beschadigingen aan uw woning en de woningen van burens na de aanval van 15 mei 2017 door colectivos, de foto's in verband met het incident van 18 juli 2017 waarbij de wagen van uw broer werd beschoten, de foto's van de aanwezigheid van militaire groepen in uw buurt op 30 juli 2017, en de USB-stick met twee video's van de gebeurtenissen in 2017 in uw straat, dient er opgemerkt te worden dat – zoals hierboven werd vastgesteld – uit deze incidenten evenmin een nood aan internationale bescherming blijkt.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip reëel risico wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228).

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, Fatgan Katani e.a. v. Duitsland, 31 mei 2001 en EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, Y. v. Rusland, 4 december 2008, § 79; EHRM, Saadi v. Italië, 28 februari 2008, § 131; EHRM, N. v. Finland, 26 juli 2005, § 167; EHRM, Mamatkulov and Askarov v. Turkije, 4 februari 2005, § 73; EHRM, Müslim v. Turkije, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen.

U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Dit klemmt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in precare omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft, merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. v. Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting.

Ter zake dient opgemerkt te worden dat u tot begin 2018 vast werk had als leerkracht (CGVS (...), p.9). Uw echtgenote heeft in Venezuela altijd als advocate gewerkt (CGVS (...))B, p.4-5). Jullie gaven aan dat jullie in Venezuela rondkwamen (CGVS (...), p.10 en CGVS (...))B, p.5). Bovendien stelde u over een carnet de la patria te beschikken, een identiteitsdocument van de Venezolaanse overheid dat toegang geeft tot sociale voordelen zoals gesubsidieerd voedsel en andere gesubsidieerde consumptiegoederen (CGVS (...), p.12). Uw familieleden in Venezuela hebben ook werk. Eén broer werkt als spinning instructeur, een andere als landbouwer. Uw vader werkt als automechanicien. Uw moeder werkte als boekhoudster voor de overheid en is nu gepensioneerd. Ze ontvangt een pensioen (CGVS (...), p.10-12). Uw ouderlijke huis in San Cristóbal waar u steeds woonachtig was, is eigendom van uw familie (CGVS (...), p.12). Ook de zus en de twee broers van uw echtgenote hebben werk in Venezuela. Uw schoonzus werkt in de sociale zekerheidssector. Uw schoonbroer W. werkt als mecanicien en heeft net als uw schoonbroer Anthony aandelen in een busmaatschappij (CGVS (...))B, p.6-7). De ouders, broers en zus van uw echtgenote hebben allemaal een woning in Venezuela (CGVS (...))B, p.6-7). Jullie reis naar België werd gefinancierd door een neef die in de Verenigde Staten woont en jullie hotel in Brussel werd betaald door een nicht (Verklaring DVZ, d.d.04/01/2019, vraag 30 en CGVS (...), p.12).

Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan dan ook niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl> en COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de Colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld, heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen komt veelvuldig voor in Venezuela. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Uit de geconsulteerde bronnen blijkt dat dit geweldspatroon sterker aanwezig is in bepaalde departementen, zoals onder meer de deelstaat Táchira waarvan u afkomstig bent. Táchira, grenzend aan Colombia in het zuiden kende in 2018 een moordcijfer van 81,4 per 100.000 burgers. Táchira wordt net zoals de rest van het land gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit zoals moorden, ontvoeringen, afpersing en drugshandel. Verder komt ook rekrutering door criminele bendes en politieel geweld er veelvuldig voor.

Het CGVS erkent dat de situatie in Venezuela in het algemeen, en in Táchira in het bijzonder, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er er actueel in Venezuela geen sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Táchira, Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken."

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan ten aanzien van u derhalve evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.3. Het beroep dat verzoeksters echtgenoot heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal van 29 april 2020 tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus is gekend onder rolnummer RvV 248 550.

1.4. Het beroep dat verzoekster en haar echtgenoot hebben ingediend tegen de beslissing tot weigering van de verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet is gekend onder rolnummer RvV 250 725.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. De bestreden beslissing verwijst integraal naar de beslissing die werd genomen in hoofde van haar echtgenoot. Het verzoekschrift herneemt dan ook de grieven zoals uiteengezet in het verzoekschrift van haar echtgenoot (RvV 26 februari 2021, nr. 250 056):

"2.1.1. Verzoeker voert een schending aan van de volgende bepalingen:

"Schending van artikelen 57/6/2, 48/3 en 48/4 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, B.S. 31 december 1980.

Schending van het redelijkheidsbeginsel, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Schending van de materiële motiveringsplicht, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur."

Hij licht toe als volgt:

"II.1.1. Verwerende partij stelt dat verzoekende partij er niet in geslaagd is om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken.

Verwerende partij betwist de problemen die verzoekende partij heeft aangehaald niet, maar beschouwt ze niet als ernstig genoeg om internationale bescherming te genieten. Echter zoals blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing, heeft verzoekende partij reeds van 2004 problemen die verder en verder escaleerden. Verwerende partij maakt een abstractie van elk gebeuren en beschouwt ze niet ernstig genoeg. Verzoekende partij meent dat verwerende partij het geheel had moeten bekijken en zich niet telkens focussen op 1 gebeurtenis om het relaas van verzoekende partij af te wijzen. Zoals blijkt uit de motivering, wordt verzoekende partij sinds 2004 gevisieerd en wordt haar leven bijzonder moeilijk gemaakt.

[citaat bestreden beslissing]

Verzoekende partij heeft van alles doorstaan in Venezuela, maar wilde haar land van herkomst niet verlaten. Echter, ton de situatie in haar land grimmiger werd en zij tevens gevisieerd werden als sympathisanten van de oppositie doordat zij ondersteuning boden aan antiregeringsmanifestanten, kon verzoekende partij niet anders meer dan haar land te verlaten.

II.1.2. Wat de aanslagen door de colectivo's betreft, stelt verwerende partij het volgende:

[citaat bestreden beslissing]

Verzoekende partij merkt op dat deze aanslagen niet lukraak gebeurden, maar gericht waren voor opposanten. Verzoekende partij én haar buurt stonden gekend als (sympathisanten van de) oppositie en waren aldus weldegelijk een doelwit van de colectivo's.

De autoriteiten viseerden iedereen die zich openlijk uitte als lid/sympathisant van de oppositie, want dat betekende dat zij kritiek hadden tegen de autoriteiten en aldus een gevaar vormden.

Verwerende partij is bijzonder onzorgvuldig te werk gegaan bij de beoordeling van het asielrelaas van verzoekende partij en heeft haar ten onrechte de vluchtelingenstatus geweigerd.

Verzoekende partij komt weldegelijk in aanmerking voor internationale bescherming.

Het is voor verzoekende partij dan ook onbegrijpelijk hoe verwerende partij zondermeer kan stellen dat verzoekende partij terug zou kunnen keren naar Venezuela zonder gevaar voor haar leven.

II.1.3. Mocht Uw Raad, per impossibile, van mening zijn dat verzoekende partij niet in aanmerking zou komen voor de vluchtelingenstatus, dan meent zij dat zij ten minste in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

De verwerende partij stelt dat er geen systematische vervolging omwille van politieke redenen zou zijn in Venezuela, noch dat de humanitaire situatie dermate desastreus zou zijn dat zij tot bescherming noopt.

Niets is echter minder waar! Uit het UNHCR rapport (cf infra) blijkt dat het deelnemen aan betogingen weldegelijk volstaat voor de Venezolaanse autoriteiten om iemand als opposant te zien en hem te vervolgen.

De schrijnende en mensonterende situatie in haar land van herkomst kan niet genegeerd worden. De overheid slaagt er niet in om de broodnodige de basisnoden te voorzien en de veiligheid te garanderen voor verzoekende partij.

Het geweld in Venezuela evenals de politieke inspiratie van het geweld door de colectivos niet kan worden genegeerd.

II.1.4. Zo stelt ook de New York Times dd. 22 april 2017 (<https://www.nvtimes.com/2Q17/04/22/world/americas/armed-civilianbands-in-venezuela-prop-up-unpopular-president.html>) :

Dr. Noya said his repeated complaints to the authorities had been met largely with silence and that the colectivos had "reached a level of total impunity. "

Experts say the colectivos date to the early days of Mr. Chávez, who originally conceived them as social organizations to advance his vision of a Socialist revolution to transform Venezuela's poor neighborhoods.

Many had their own names, flags and uniforms. The government eventually handed them arms and security training as well, deploying them as a separate militia.

As the groups became more powerful, they exerted their own influence independent of the government, most notably in controlling organized crime like drug trafficking in Caracas barrios.

Their power was so great that some even clashed with the police in 2014, part of an effort to oust an interior minister who had sought to curb them. More recently, others have fought deadly shootouts with soldiers in military operations to stop organized crime.

Today, the groups control 10 percent of towns and cities in Venezuela, according to Fermin Mârmol, a criminologist at the University of Santa Maria in Caracas. Mr. Mârmol said the deep leftwing ideological bent of the groups means they will defend Mr. Maduro at any cost.

(...)

Mr. Rojas, who works with opposition politicians, said he had become used to the attacks, which have long been a fixture of his activism.

"They attack your neighbors when they are in food lines and are identified as opposition members, they attack store owners by making them pay extortions, they attack bakers by taking away part of their production which they later sell on the black market," he said. "They are not true collectives, or political actors — they are criminals."

II.1.5. De verwerende partij stelt verder:

[citaat bestreden beslissing]

De High Commissioner for Human Rights van de VN schetste in een rapport van juni 2018 een ontluisterend beeld van de actuele situatie in Venezuela (<https://www.refworld.org/docid/5a9ff3cc4.html>): The report addresses in particular issues of accountability and access to justice for victims of serious human rights violations and their families. It also documents human rights violations committed by State authorities since August 2017, including the use of excessive force in non-protest related security operations, new instances of arbitrary detentions, torture and ill-treatment, as well as violations of the rights to the highest attainable standard of health and to adequate food. Further, the report documents human rights violations, such as alleged extrajudicial killings, arbitrary detentions, and torture and ill-treatment, committed by State authorities since 2014.

Daarnaast werd door de UNHCR in mei 2019 een nieuwe 'Guidance Note' uitgebracht waarin ondermeer het volgende wordt gesteld: (<https://www.refworld.org/docid/5cd1950f4.html>)

2. Since the issuance of the Guidance Note on the Outflow of Venezuelans, the security and humanitarian situation has worsened in Venezuela, causing outflows to neighbouring countries, other countries in the region, and countries further afield to reach 3.7 million people.² Given the deteriorating circumstances in Venezuela, UNHCR reiterates its call to States receiving Venezuelans to allow access to their territory and highlights the critical importance of ensuring access to asylum procedures or to group-based protection arrangements with adequate safeguards.

(...)

9. Persons originating from Venezuela who seek international protection in Member States of the European Union and who are found not to be refugees under the 1951 Convention may qualify for subsidiary protection under Article 15 of the Qualification Directive (recast) if there are substantial grounds for believing that they would face a real risk of serious harm in Venezuela.

10. In view of the current situation in Venezuela, UNHCR calls on States to ensure Venezuelan nationals, stateless persons or individuals who were habitually resident in Venezuela will not be deported, expelled, or in any other way forced to return to Venezuela in accordance with international refugee and human rights law. This guarantee would need to be assured either in the official residence document issued to Venezuelans or through other effective means, such as clear instructions to law enforcement agencies.

De UNHCR bevestigt aldus dat de situatie verslechterd is en dat mensen afkomstig uit Venezuela niet teruggestuurd mogen worden naar hun land van herkomst. Verwerende partij zwijgt hier in alle talen over. Het is aldus onbegrijpelijk hoe verwerende partij kan stellen dat verzoekende partij - minstens - niet in aanmerking zou komen voor de subsidiaire beschermingsstatus.

II.1.6. Dat de situatie er compleet uit de hand is gelopen blijkt ook uit de laatste gebeurtenissen.

"Liever oorlog dan eten: Venezuela stap dicht bij militaire escalatie door rellen over humanitaire hulp, 25 februari 2019

De nationale garde van Venezuela heeft een jongen van 14 doodgeschoten omdat hij protesteerde tegen een blokkade voor een Amerikaans konvooi met noodhulp. President Nicolás Maduro noemt het voedsel voor zijn bevolking "een Trojaans paard" om propaganda te voeren tegen zijn regime. "Militaire escalatie valt niet uit te sluiten."

De mensen zijn wanhopig en sterven van de honger, terwijl hun president koste wat kost internationale hulp blijft weigeren.

Iedereen die kan, vlucht voor zijn leven, zelfs militairen en politieagenten lopen over naar de buurlanden om asiel aan te vragen:

"Uittocht van Venezolaanse militairen en agenten blijft duren: al meer dan 300 overlopers - 26 februari '19
Volgens de Colombiaanse migratiedienst zijn sinds zaterdag 326 militairen en politieagenten overgelopen naar Colombia. Aan Braziliaanse kant liepen volgens nieuwspitaal G1 zeven Venezolaanse strijdkrachten over. Eerder was er sprake van 156 deserteurs.

De leden van de veiligheidsdiensten liepen over nadat de Venezolaanse oppositie, onder leiding van leider Jüan Guaidó, op zaterdag een operatie startte om humanitaire hulp binnen te laten in het land. Het kwam tot confrontaties tussen de aanhangers van huidig president Nicolas Maduro en aanhangers van de oppositie wanneer de veiligheidstroepen van Maduro weigerden de hulpgoederen rond te delen. Er vielen minstens 3 doden en meer dan 330 gewonden

Asiel

Onder de leden van de veiligheidsdiensten die overliepen, hebben velen asiel aangevraagd in Colombia. Sommigen kwamen in uniform en anderen in burgerkleding, verklaarde Christian Krueger Sarmiento, directeur van de Colombiaanse migratieautoriteiten aan DPA. Onder hen staken velen de grens over met hun familie.

Er wordt geschat dat de Venezolaanse bewapende veiligheidstroepen 100.000 leden tellen. De Colombiaanse migratieautoriteiten hebben de sluiting van de grens met Venezuela van zondag verlengd tot vanavond middernacht. De schade aan de grensinstallaties zou na de conflicten van dit weekend moeten worden hersteld. Aan de Venezolaanse kant is er sinds vrijdag een grensversperring voor Colombia."

Ook meer dan 3,4 miljoen burgers namen uit wanhoop de vlucht naar andere landen:

"Zowat 3,4 miljoen Venezolanen zijn sinds het begin van de politieke en economische crisis het land ontvlucht en het ziet er niet naar uit dat die trend snel zal keren. Dat zeggen de Verenigde Naties vrijdag.
Het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen (HCR) en de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) laten in een gezamenlijke mededeling weten dat 2,1 miljoen Venezolanen een toevluchtsoord hebben gevonden in buurlanden zoals Colombia en Peru. De rest is gevlucht naar landen buiten Latijns-Amerika. Over heel 2018 verlieten dagelijks gemiddeld 5.000 mensen het land.

Op basis van die cijfers verwacht de VN dat tegen het einde van dit jaar 5,3 miljoen mensen het land zullen hebben verlaten. Colombia huisvest 1,1 miljoen vluchtelingen, gevolgd door Peru met 506.000 mensen, Chili met 288.000, Ecuador met 221.000, Argentinië met 130.000 en Brazilië met 96.000."

Het protest blijft ook in april en mei verder escaleren:

"Protest in Venezuela escaleert: pantserwagen rijdt in op antiregeringsdemonstranten - 30 april 2019
Onrust nadat oppositieleider Guaidó oproept tot opstand tegen president: "Nu is het moment. Er is geen weg meer terug"

In Venezuela is het al de hele dag onrustig nadat oppositieleider Jüan Guaidó heeft opgeroepen tot de "laatste fase" om het land te bevrijden. Op beelden is te zien hoe bij protest tegen de regering de anti-oproerpolitie met een pantserwagen inrijdt op de betogers. Of er daarbij slachtoffers zijn gevallen, is niet bekend.

Guaidó lanceerde vanmorgen een videoboodschap op Twitter, waarin hij geflankeerd wordt door soldaten. Hij riep het leger op zich bij hem te voegen. Vooral bij La Carlota, de luchtmachtbasis waar hij zijn videoboodschap opnam, verzamelden in de loop van dag zich heel wat mensen en braken rellen uit. Later herhaalde Guaidó in het centrum van hoofdstad Caracas zijn oproep om het regime van president Nicolas Maduro omver te werpen.

Maduro: "Amerikaanse sancties tegen Venezolaanse centrale bank zijn illegaal en immoreel"

Ook oppositieleider Leopoldo Lopez, die tot meer dan tien jaar huisarrest is veroordeeld, was te zien op de video. Hij werd door Guaidó-getrouwen bevrijd. "Het nationale leger heeft de correcte beslissing genomen en ze rekenen op de steun van het Venezolaanse volk", aldus Guaidó op Twitter.

Volgens Spaanstalige media hebben soldaten die Guaidó en Lopez steunen, in heel het land verschillende posities ingenomen. Er braken ook verschillende plaatsen rellen uit, de politie vuurde met traangas op de menigte. Op videobeelden is ook rook te zien en zijn schoten te horen. Het is niet duidelijk van waar de schoten kwamen en op wie ze gericht waren. Op sociale media is ook te zien hoe de oproerpolitie in de hoofdstad Caracas met opzet lijkt in te rijden op een groep betogers. De demonstranten zouden de gepantserde wagens eerst hebben aangevallen.

Guaidó trok na zijn videoboodschap naar de wijk Altamira in het centrum van Caracas en riep via Twitter de bevolking nogmaals op om op straat te komen om Maduro omver te werpen. "Nu is het moment. Er is geen weg meer terug", aldus Guaidó. "De toekomst is van ons: het volk en het leger verenigd om de usurpatie te beëindigen. Samen zijn wel onoverwinnelijk!"

"Coupoging onder controle"

Het is onduidelijk of er nu een coup gaande is of niet, en hoeveel steun Guaidó effectief heeft van het leger.

De Venezolaanse minister van Defensie Vladimir Padrino zei op televisie dat de "insignificante coup poging" onder controle is. Het leger kwam met een "onmiddellijk antwoord". Volgens Padri no werd zowat 80 procent van de deelnemende militairen "bedrogen" en trokken ze zich als snel terug na bevelen van hun oversten. De defensie-minister zei ook dat hij de oppositie verantwoordelijk houdt voor "elke geweldpleging, elk overlijden of een bloedbad".

Regeringstrouwe bendes willen het socialistische staatshoofd ondertussen met de wapens verdedigen. "Het moment is gekomen dat we de revolutie met wapens verdedigen", zei de leider van de groep La Piedrita, Valentin Santana, in een video waarin hij een snelvuurgeweer voor de camera strekt. "We zullen onze president Nicolás Maduro verdedigen", klonk het.

De bende van Santana controleert de heuvels nabij het presidentieel paleis Miraflores. De Colectivos dan weer beheersen hele stadswijken, controleren de distributie van gesubsidieerde levensmiddelen, en kunnen ongehinderd door de politie illegale activiteiten ontwikkelen. In ruil gaan de motorbendes tijdens protesten tegen de regering hard te keer tegen demonstranten.

Ondertussen benadrukte de gezant van Guaidó in Washington dat wat zich afspeelt in Venezuela geen militaire coup is. "Ik wil duidelijk zijn ten opzichte van de internationale gemeenschap. Dit is een grondwettelijk proces gevoerd door het Venezolaanse volk onder leiding van een burger, de interim-president van Venezuela Jüan Guaidó", aldus Carlos Vecchio. "Hij heeft de militairen opgeroepen om het Venezolaanse volk te steunen op de straten en om onze democratie in ons land te herstellen. "

Volgens het Venezolaanse regime is de coup in Washington uitgewerkt. Guaidó kan in elk geval rekenen op de steun van de VS.

"Ik volg de situatie in Venezuela van zeer nabij. De Verenigde Staten van Amerika staan achter het Venezolaanse Volk en hun Vrijheid", twitterde president Donald Trump.

De Verenigde Staten steunen "Operatie Vrijheid", liet ook minister van Buitenlandse Zaken Mike Pompeo weten. "Interim-president Guaidó heeft vandaag Operacion Libertad aangekondigd. De Amerikaanse regering steunt het Venezolaanse volk volledig in zijn streven naar vrijheid en democratie. Democratie kan niet worden verslagen", aldus Pompeo. Ook de Amerikaanse nationaal veiligheidsadviseur John Bolton en vice president Mike Pence lieten via Twitter weten Guaidó te blijven steunen.

De Colombiaanse president Ivan Duque heeft via Twitter het Venezolaanse leger opgeroepen om zich bij Guaidó te voegen. "We lanceren een oproep aan de soldaten en het volk van Venezuela om zich aan de goede kant van de geschiedenis te plaatsen en de dictatuur en usurpatie (van president Nicolas Maduro, red.) te verwerpen", luidt het.

Ook leden van de Bolivaarse Nationale Garde (GNB) hebben zich bij Guaidó gevoegd, zegt het Britse SkyNews. De GNB staan ook bekend als de "Samenwerkingsstrijdkrachten" en vormen één van de vier componenten van de Nationale Strijdkrachten van Venezuela, aldus Sky.

Toegang tot internet beperkt

Volgens NetBlocks heeft de door de staat gecontroleerde internetprovider CANTV de toegang tot onder meer Facebook, Twitter, YouTube en de diensten van Google beperkt. "De diensten zijn slechts met tussenpozen beschikbaar, aangezien de restricties niet 100 procent effectief lijken", klinkt het.

De data van de ngo geven weer dat beperkingen overeenkomen met gerichte internetonderbrekingen tijdens eerdere publieke optredens van Guaidó en zittingen van het Venezolaans parlement. NetBlocks wijst erop dat de huidige beperkingen makkelijk te omzeilen zijn met een VPN. Voorlopig zijn er volgens de ngo geen aanwijzingen dat de Venezolaanse regering de internettoegang volledig heeft willen blokkeren.

Erkend als interim-president

Op 23 januari riep Guaidó zichzelf uit tot interim-president. Een vijftigtal landen heeft hem in die functie erkend. De oppositie meent dat Maduro zijn mandaat heeft verlengd door de verkiezingsresultaten te vervalsen. Ook vindt Guaidó dat Maduro verantwoordelijk is voor de zware economische crisis in het land. Maduro beschuldigt Guaidó er op zijn beurt van een staatsgreep te willen plegen met de hulp van de Verenigde Staten. "

II.1.9. De verwerende partij verwijst bovendien naar haar eigen COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019, doch het lijkt erop dat zij deze zelf niet goed gelezen heeft.

Cf. p. 10:

Op 21 mei 2019 publiceert UNHCR een guidance note on international protection considerations for Venezuelans.⁶⁸ In deze nota geeft UNHCR aan dat de veiligheidssituatie in Venezuela verslechterde in vergelijking met maart 2018, de publicatiedatum van de vorige guidance note. ⁶⁹ Ook op humanitair vlak gaat de situatie achteruit.⁷⁰ UNHCR spreekt zich uit tegen de gedwongen terugkeer van Venezolaanse staatsburgers:

"In view of the current situation in Venezuela, UNHCR calls on States to ensure Venezuelan nationals, stateless persons or individuals who were habitually resident in Venezuela will not be deported, expelled,

or in any other way forced to return to Venezuela in accordance with international refugee and human rights law".⁷¹

De COI Focus citeert aldus het UNHCR-rapport, doch de verwerende partij meent hier geen enkele conclusie uit te moeten trekken! Dit is onbegrijpelijk.

II.1.7. Verzoekende partij meent dat verwerende partij bijzonder onzorgvuldig te werk is gegaan en ten onrechte de vluchtelingenstatus, minstens het statuut van subsidiaire bescherming aan verzoekende partij geweigerd heeft.

Een dergelijke manier van redeneren en desgevallend gebrekkig onderzoeken schendt dan ook op een kennelijke wijze de algemene beginselen van behoorlijk bestuur als het redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

De verzoekende partij meent dan ook dat de thans bestreden beslissing een schending uitmaakt van het artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij moet in hoofddorde erkend worden als vluchteling. Subsidiair de subsidiaire bescherming toegekend krijgen. De verzoekende partij meent dan ook in ondergeschikte, dat de beslissing minstens vernietigd dient te worden en teruggestuurd moet worden naar de verwerende partij voor verder en grondig onderzoek."

2.1.2. In een aanvullende nota van 7 januari 2021 brengt de commissaris-generaal volgende documenten ter kennis:

- COI Focus "Venezuela Situatieschets" van Cedoca van 15 mei 2020;
- Algemeen ambtsbericht Venezuela 2020 van het Ministerie van Buitenlandse Zaken Nederland van juni 2020;
- EASO-rapport "Venezuela Country Focus" van augustus 2020.

2.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoekster al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

Uit de gegevens van het dossier en het verzoekschrift, waarin verzoekster uitdrukkelijk verwijst naar de feiten en de motivering van het beroep ingediend in het dossier van haar echtgenoot, blijkt dat verzoekster haar verzoek en beroep verbindt aan dit van haar echtgenoot (RvV 248 550). Het beroep ingediend tegen de beslissing van 29 april 2020 tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van haar echtgenoot werd verworpen (RvV 26 februari 2021, nr. 250 056).

In dit arrest wordt als volgt gemotiveerd:

"2.3. Wat de vluchtelingenstatus betreft, vreest verzoeker bij terugkeer naar Venezuela vervolging wegens zijn profiel van politiek opposant. Verzoeker stelt ten onrechte dat zijn problemen sinds 2004 escaleerden, minstens toont verzoeker niet aan dat hij telkens meer in de problemen kwam. Ook het samenstel van de gebeurtenissen leidt niet tot een andere beoordeling van verzoekers relaas. De toelichting dat verzoeker Venezuela niet wilde verlaten, maar werd gedwongen door de situatie die steeds grimmiger werd, wordt niet bijgetreden. Verzoeker en zijn echtgenote hebben immers aangegeven dat een van de redenen voor hun vertrek het verstrijken van de geldigheidstermijn van hun paspoort in 2019 betrof en de moeilijkheden om een nieuw paspoort te verkrijgen (Dossier overgemaakt aan CGVS, stuk 9, CGVS-vragenlijst verzoeker en CGVS-vragenlijst echtgenote, p. 2). De laatste gebeurtenis die zij aanhalen als reden waarom zij het land verlieten situeren zij in 2016, zodat de Raad de bestreden beslissing bijtreedt dat de geloofwaardigheid van de nood aan internationale bescherming niet aannemelijk wordt gemaakt.

De bestreden beslissing stelt over de algemene situatie in Venezuela die ook door verzoeker wordt beschreven aan de hand van landeninformatie het volgende:

"Het CGVS ontkent of betwist geenszins dat er heden in Venezuela sprake is van intimidatie en repressie van opposanten en criticasters van de Venezolaanse regering. Uit de beschikbare landeninformatie (zie IACHR, Situation of Human Rights in Venezuela: Democratic Institutions, the Rule of Law and Human Rights in Venezuela - Country Report van december 2017, pag. 1; 6 t.e.m. 26; 84 t.e.m. 133, beschikbaar op <https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/Venezuela2018-en.pdf> of op <https://reliefweb.int> ;

OCHCR, *Human rights violations in the Bolivarian Republic of Venezuela, a downward spiral with no end in sight* van juni 2018, beschikbaar op https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/VenezuelaReport2018_EN.pdf of op <https://reliefweb.int>; de COI Focus Venezuela: *Situation Sécuritaire* van 4 april 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>; de COI Focus Venezuela: *Veiligheidssituatie (addendum)* van 1 juli 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>; en OHCHR : *Human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela*, van juli 2019, beschikbaar op https://www.ohchr.org/EN/HRBodies/HRC/RegularSessions/Session41/Documents/A_HRC_41_18.docx of op <https://www.ochcr.org> blijkt evenwel dat de Venezolaanse autoriteiten hoofdzakelijk personen viseren wiens politiek activisme verder reikt dan het louter lid zijn van een oppositiepartij, zoals daar zijn personen die een hoge functie bekleden binnen een oppositiepartij; verkozen vertegenwoordigers van oppositiepartijen; personen die in staat zijn om mensen te organiseren en te mobiliseren of die een centrale rol spelen bij de organisatie van activiteiten gericht tegen het regime; studentenleiders; professoren die openlijk uiting geven aan hun ongenoegen of deelnemen aan vreedzame protesten op het terrein van de universiteit; verdedigers van mensenrechten; personen werkzaam voor de media die betrokken zijn bij berichtgeving over demonstraties of die onderzoek doen naar corruptie detentieomstandigheden, de gezondheidszorg of voedselvoorziening; en leden van gewapende groepering waarvan vermoed wordt dat ze de oppositie steunen etc.

Verder blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat er sinds 2014 op regelmatige basis massademonstraties plaatsvinden gericht tegen het regime, die afgewisseld worden met spontane betogingen waarbij hoofdzakelijk geprotesteerd wordt tegen de daling van levensstandaard. Wanneer dergelijke massademonstraties plaatsvinden tracht de Venezolaanse regering deze hardhandig de kop in te drukken. Dit was ook het geval eind januari 2019. In nagenoeg iedere provincie vonden er toen tijdens en kort na de anti-regeringsbetogingen arbitraire arrestaties plaats en was er sprake van een disproportioneel gebruik van geweld. De overheid viseerde voorts jonge mannen afkomstig uit de armere buurten en wiens deelname aan de protestbetogingen zichtbaar was of wiens kritiek op de overheid viraal gegaan is op social media. Na de poging tot staatsgreep van 30 april 2019 nam de repressie van politieke tegenstanders van de het Maduro-regime opnieuw toe. Echter, nergens uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat er in Venezuela sprake is van een systematische vervolging omwille van politieke redenen in die zin dat het louter lidmaatschap van of sympathie voor een oppositiepartij ipso facto leidt tot problemen met de Venezolaanse autoriteiten. Daarom kan het loutere feit dat een verzoeker in mindere of meerdere mate politiek actief zou zijn geweest in Venezuela op zich niet volstaan om erkend te worden als vluchteling. Een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming blijft derhalve noodzakelijk."

De beschikbare landeninformatie over het algemene politioneel geweld door de Venezolaanse overheden en colectivo's bevestigt dat na de staatsgreep van 30 april 2019 de repressie van tegenstanders van het Venezolaanse regime weer toenam. Uit het EASO-rapport van augustus 2020 blijkt dat er heden in Venezuela sprake is van wijdverspreide intimidatie en repressie van mensen die kritisch zijn over de Venezolaanse regering (EASO, p. 50 e.v.). EASO identificeert hierbij een aantal profielen die in het kader van deze repressie worden gevisieerd: leden van de politieke oppositie, mensenrechten-verdedigers en sociale activisten, demonstranten, ambtenaren en vakbondslui die kritisch zijn tegen de regering, dissidente onderwijzers en opvoeders, militaire dissidenten, kritische journalisten en personen werkzaam voor de media, inheemse volkeren, personen die zich kritisch uitlaten op sociale media en gezondheidswerkers die zich kritisch uitlaten. Uit de landeninformatie blijkt dat zowel personen met een hoog of laag profiel omwille van hun kritiek of verzet slachtoffer kunnen worden van repressie (Algemeen ambtsbericht, p. 38-39 'risico voor low-level demonstranten en opposanten', p. 59-60; EASO, p. 52). Wel blijkt uit de landeninformatie dat het risico op vervolging naargelang het profiel en de individuele omstandigheden kan verschillen.

De Raad herinnert er dan ook aan dat het loutere gegeven dat verzoeker valt onder een bepaald profiel niet volstaat om een nood aan internationale bescherming vast te stellen maar dat dit afhankelijk is van de individuele omstandigheden van de zaak. De bewoordingen "are likely to be in need of international refugee protection" in de "Guidance" van UNHCR van mei 2019 doen geen afbreuk aan de individualiseringsvereiste die tevens wordt gesteld: "depending on the circumstances of the individual case". Het is aan de verzoeker om op individuele en concrete wijze aannemelijk te maken dat hij omwille van een bepaald profiel dreigt te worden vervolgd bij een terugkeer naar Venezuela. Het risico moet individueel en dus in concreto aannemelijk worden gemaakt.

Bij de beoordeling of er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat verzoeker zal worden blootgesteld aan vervolging of ernstige schade bij terugkeer naar zijn land van herkomst, moeten deze individuele en concrete omstandigheden worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene omstandigheden in Venezuela.

Uit de toelichting van het verzoekschrift kan enkel worden afgeleid dat verzoeker zich baseert op de algemene situatie in Venezuela. Hij doet een poging om zijn profiel anders naar voor te brengen dan de bestreden beslissing dit heeft beoordeeld, maar de Raad stelt vast dat verzoeker een uiterst beperkt politiek profiel of engagement heeft. Het verzoekschrift betoogt dat een deelname aan betogingen volstaat, maar de Raad stelt vast dat noch verzoeker, noch zijn echtgenote zelf hebben deelgenomen aan de demonstraties.

Verzoeker volhardt in zijn relaas en geeft aan niet akkoord te gaan met de beoordeling ervan in de bestreden beslissing, maar dit stelt de beoordeling in de bestreden beslissing niet in een ander daglicht. Verzoeker voert geen concrete argumenten aan om te besluiten dat hij door de nationale overheden zal worden gevisieerd en vervolgd.

De motivering in de bestreden beslissing op dit punt is pertinent, correct en vindt steun in het administratief dossier en wordt, bij gebrek aan een dienstig verweer, overgenomen als volgt:

“Vooreerst verklaarden u en uw echtgenote dat u in ongenade bent gevallen bij de Venezolaanse autoriteiten omwille van uw kritische houding ten aanzien van het Chavisme (CGVS (...), p.4-9, p.12-14 en p.19 en CGVS (...), p.10). Ter zake dient evenwel opgemerkt te worden dat de moeilijkheden die u beschreef omwille van uw kritische bedenkingen bij de werking van Frente Francisco de Miranda in 2004 en Fundación Juventud Restauradora in 2009 en uw werk voor de overheid in Táchira in 2008 en 2009 (CGVS (...), p.7-8 en p.12-14), niet actueel en ernstig genoeg zijn om er een nood aan internationale bescherming uit af te leiden. Na 2009 hield u zich afzijdig van deze Chavistische organisaties en in 2010 ging u aan het werk als leerkracht middelbaar onderwijs (CGVS (...), p.4 en p.14). U bent tot begin 2018 blijven werken als leerkracht (CGVS (...), p.9). Ondanks uw beweerde kritische houding, bleef u aldus nog jarenlang in dienst van de overheid werken, wat de geloofwaardigheid van uw verklaring in ongenade te zijn gevallen bij diezelfde overheid, ondermijnt.

Daarnaast verklaarde u dat u tijdens uw werk als leerkracht vaak werd tegengewerkt ten gevolge van uw reputatie als antirevolutionair. Zo stelde u dat u een moeilijker lessenrooster kreeg dan andere leerkrachten, dat uw lessenrooster soms werd aangepast tijdens het schooljaar, dat u aanwezigheidsattesten diende te ondertekenen, dat men u op bepaalde momenten wou overplaatsen naar een andere functie en dat men bijhield of u naar proregeringsmarsen ging en of u ja dan nee ging stemmen (CGVS (...), p.8-9). Er dient evenwel opgemerkt te worden dat deze feiten evenmin voldoende ernstig zijn om als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of als ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming, te worden beschouwd.

U stelde verder dat u in 2016 een conflict had met een leerling van wie de ouders volgens uw verklaringen banden hadden met een Chavistische vakbond. De jongen had zich de zoveelste keer misdragen en u wilde hem tegen de zin van uw leidinggevend sanctioneren. Ook andere leerkrachten stelden een verslag op tegen hem maar er werd geen gevolg aan gegeven. De student in kwestie zou u via zijn klasgenoten hebben bedreigd. U diende hierop klacht in tegen hem maar dat bleef zonder resultaat. U stelde dat u naar aanleiding van dat conflict op uw werk éénmaal bezoek kreeg van agenten van het Cuerpo de Investigaciones Científicas, Penales y Criminalísticas (CICPC) om u te intimideren (CGVS (...), p.17-21). De naam van de leerling kon u geven maar wanneer werd gevraagd naar de namen van zijn ouders, moest u het antwoord schuldig blijven. Gevraagd welke functie zijn ouders juist hadden binnen de vakbond, kwam u niet verder dan te stellen dat zij er vrienden hadden en voegde daaraan toe dat verschillende Chavistische vakbondsleden u als ‘onthemde’ beschouwden (CGVS (...), p.20). Wat er ook van zij, het beschreven conflict is evenmin zwaarwichtig genoeg zijn om er een nood aan internationale bescherming uit af te leiden.

Voorts stelde u in dezelfde periode als het conflict met de leerling het slachtoffer te zijn geweest van een overval. In een kopiecenter vroeg een gewapende jongeman met een motorhelm uw gsm. U had uw gsm evenwel niet bij en communiceerde dat ook zo naar hem toe, waarop hij u fouilleerde en met de achterkant van zijn pistool op uw hoofd sloeg (CGVS (...), p.18 en p.22). U meende dat de overval iets te maken had met voornoemd conflict aangezien de leerling er op school mee had bedreigd het u betaald te zetten. U vervolgde dat er die dag veel mensen aanwezig waren in het kopiecenter maar dat net u werd uitgekozen

als doelwit (CGVS (...), p.22). Dat er een link is tussen de twee incidenten, is evenwel een blote bewering die u niet hard maakt aan de hand van objectieve elementen."

"U haalde verder aan dat u en uw familie in 2017 ondersteuning hebben geboden aan antiregeringsmanifestanten door in jullie buurt water, voeding en azijn aan hen uit te delen (CGVS (...), p.22-23). Zelf nam u evenwel nooit deel aan enige manifestatie georganiseerd door de oppositie (CGVS (...), p.22-23). Aldus blijkt dat uw activisme zeer beperkt was. Uw echtgenote stelde opposant te zijn van de Venezolaanse overheid, altijd te hebben gestemd tegen de regering maar nooit politiek actief te zijn geweest in Venezuela. Ze heeft net als u nooit deelgenomen aan manifestaties (CGVS (...)B, p.7). U, noch uw echtgenote zijn in België politiek actief (CGVS (...), p.15 en CGVS (...)B, p.7). Wat betreft een eventuele beperkte steun aan de oppositie, dient verwezen te worden naar onderstaande appreciatie. Volgens uw verklaringen werden op 15 mei 2017 de ruiten van uw ouderlijke woning en andere huizen in de buurt ingeslagen door colectivos. Twee maanden later nam een groep colectivos uw buurt onder vuur. Hierbij werd de wagen van uw broer beschadigd door een kogel (CGVS (...), p.18 en p.22-23 en CGVS (...)B, p.9 en p.11). U gaf zelf aan niet te weten of het een gerichte aanval was op zijn wagen, dan wel of het een verdwaalde kogel betrof (CGVS (...), p.23). Enkele dagen nadien hebben militairen op huizen in uw buurt geschoten en de ruiten van enkele auto's ingeslagen (CGVS, p.18 en p.22-23). U stelde dat deze incidenten van 2017 het gevolg waren van het feit dat er in uw wijk regelmatig manifestaties werden georganiseerd (CGVS (...), p.22-23). Aldus dienen ze in die zin te worden beoordeeld. U verbleef nog tot november 2018 in Venezuela. Uw ouders en broers wonen nog tot op heden in San Cristóbal (CGVS (...), p.10-12). U maakte geen melding van andere concrete incidenten omwille van jullie (beperkte) steun aan de opposanten. Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dan ook niet dat u voor uw komst naar België actief vervolgd bent geweest door aanhangers van de Venezolaanse autoriteiten of dat u persoonlijk in de specifieke negatieve aandacht van het Venezolaanse regime stond. Redelijkerwijze kan er aldus van uitgegaan worden dat uw beweerde hulp aan de manifestanten niet zichtbaar en/of bekend was voor de Venezolaanse autoriteiten. Er zijn dan ook geen indicaties aanwezig dat u bij terugkeer naar Venezuela omwille hiervan problemen zal ondervinden.

Verder verwees u naar uw medische problemen en stelde dat u omwille van uw kritische houding ten opzichte van de regering, niet werd geregistreerd als chronisch patiënt en daarom geen toegang had tot de medicatie die u nodig heeft (CGVS (...), p.18-19, p.21 en p.23-24). Ook uw echtgenote haalde aan dat u misschien omwille van uw politieke houding geen toegang kreeg tot de nodige medicatie. Ze stelde evenwel dat het ook kon zijn door een gebrek aan medicatie in het algemeen (CGVS (...)B, p.5-6 en p.10-11). Ter zake dient herhaald te worden dat uw steun aan de oppositie, zoals uit voorgaande blijkt, bijzonder beperkt was. U heeft geenszins een zichtbaar profiel van opposant. Bovendien staat u uw bewering in Venezuela geen toegang te hebben tot bepaalde medicatie omwille van politieke redenen, niet aan de hand van enig concreet bewijsstuk. Uit de verklaringen van uw partner blijkt daarenboven dat u met de hulp van familie en derden uw medicatie wel heeft kunnen bemachtigen in Venezuela (CGVS (...)B, p.5-6).

Het CGVS wijst erop dat de beoordeling van uw medische problematiek een exclusieve bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken is, zodat het enkel aan de Dienst Vreemdelingenzaken toekomt om te oordelen of uw medische problemen aanleiding kunnen geven tot een onmenselijke of vernederende behandeling in Venezuela en dus al dan niet een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel vervat in artikel 3 EVRM. Voor de beoordeling van de door u aangehaalde medische problemen dient u zich dan ook te wenden tot de geëigende procedure hiervoor voorzien in artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft uw vrees om problemen te krijgen vanuit oppositiehoeke omwille van uw verleden als Chavist (CGVS (...), p.24), dient er ten slotte opgemerkt te worden dat uw steun aan het regime beperkt was en dateert van meer dan tien jaar geleden. U verklaarde in 2004 lid te zijn geweest van Frente Francisco de Miranda en in 2009 van Fundación Juventud Restauradora, twee organisaties gelinkt aan de Venezolaanse overheid (CGVS (...), p.6-15). U stelde in het kader van deze organisaties in 2004 en 2009 deel te hebben genomen aan enkele pro-regeringsmanifestaties (CGVS (...), p.14-15). Na 2009 hield u zich afzijdig van politiek (CGVS (...), p.14-15). U maakte overigens geen melding van problemen met opposanten. Aldus blijft uw vrees puur hypothetisch.

De door u en uw echtgenote voorgelegde documenten kunnen niets wijzigen aan bovenstaande appreciatie. Jullie huwelijksakte, uw carnet de la patria, de inschrijving van uw echtgenote op uw adres in San Cristóbal, een certificaat van appreciatie van Misión Ribas, een certificaat van uw missie naar Cuba, stukken in verband met uw lidmaatschap van Fundación Juventud Restauradora en de samenwerking

met ONA, uw diploma's, uw werkattesten, een waterfactuur van uw ouderlijke woning en de registratie van uw belastinggegevens, de boekingsbevestiging van jullie vliegtuigreis, de hotelreservering in België en uw medische documenten, bevatten gegevens over de identiteit van u en uw vrouw, jullie woonplaats, uw verenigingsleven, uw studies en werk, jullie reisweg en uw medische problematiek, allemaal elementen die hier op zich niet ter discussie staan. Wat betreft de klacht die u in 2016 indiende tegen de leerling met wie u een conflict had, dient herhaald te worden dat deze onenigheid niet zwaarwichtig genoeg is om er een nood aan internationale bescherming uit af te leiden. Wat betreft de foto's van de beschadigingen aan uw woning en de woningen van burens na de aanval van 15 mei 2017 door colectivos, de foto's in verband met het incident van 18 juli 2017 waarbij de wagen van uw broer werd beschoten, de foto's van de aanwezigheid van militaire groepen in uw buurt op 30 juli 2017, en de USB-stick met twee video's van de gebeurtenissen in 2017 in uw straat, dient er opgemerkt te worden dat – zoals hierboven werd vastgesteld – uit deze incidenten evenmin een nood aan internationale bescherming blijkt.”

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoeker geen elementen aanbrengt op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat verzoeker dergelijk risico loopt in Venezuela.

De ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet heeft betrekking op “situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 32). Dit artikel stemt in wezen overeen met artikel 3 van het EVRM en wordt geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak van het EHRM hierover.

Het EHRM hanteert inzake de toepassing van artikel 3 van het EVRM in asielzaken een aantal principes (EHRM 26 augustus 2016, J.K. e.a. v. Zweden, nr. 59166/12, §§ 79-81). Zo moet de gevreesde mishandeling een minimumniveau van ernst bereiken om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen. De beoordeling hiervan is relatief en hangt af van de omstandigheden van de zaak (EHRM 23 maart 2016, nr. 43611/11, F.G. e.a. v. Zweden, §§ 111-112). Gezien het absolute karakter van artikel 3 van het EVRM, heeft het toepassing niet alleen wanneer het gevaar uitgaat van nationale autoriteiten maar ook wanneer het uitgaat van personen of groepen van personen die niet behoren tot de nationale autoriteiten (EHRM 29 april 1997, nr. 24573/94, H.L.R. v. Frankrijk, §§ 43-44). Ook in dit laatste geval moet het risico reëel zijn en moet er aangetoond worden dat de nationale autoriteiten niet in staat zijn om het risico te voorkomen door passende bescherming te bieden (EHRM 26 augustus 2016, nr. 59166/12, J.K. e.a. v. Zweden, § 80).

In het kader van artikel 3 van het EVRM, moeten de voorzienbare gevolgen van verwijdering van een persoon naar het land van bestemming worden onderzocht. Hier worden de persoonlijke omstandigheden van het betrokken individu in ogenschouw genomen alsmede de algemene omstandigheden en situatie in dat land. De loutere mogelijkheid van slechte behandelingen wegens een instabiele situatie in een land leidt op zich niet tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM.

Verder heeft het Hof ook geoordeeld dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (EHRM 28 februari 2008, nr. 13229/03, Saadi v. Italië, § 130-131). De beoordeling of er sprake is van een reëel risico moet gebeuren op basis van alle relevante factoren die het risico op mishandeling kunnen verhogen. Waar individuele factoren afzonderlijk bekeken niet leiden tot het vaststellen van een reëel risico, kunnen deze individuele factoren wanneer ze cumulatief worden beoordeeld en overwogen in het licht van een situatie van algemeen geweld aanleiding geven tot het vaststellen van een reëel risico (EHRM 17 juli 2008, nr. 25904/07, NA v. Verenigd Koninkrijk, § 130). Indien de betrokken persoon behoort tot een groep die systematisch aan mishandeling wordt onderworpen, is het in beginsel niet noodzakelijk om bewijs van persoonlijke risicofactoren voor te leggen (EHRM 28 februari 2008, Saadi v. Italië, § 132).

In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven zoals beoordeeld in punt 2.3. van dit arrest, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen.

Een algemene precaire socio-economische of humanitaire situatie in het land van herkomst valt niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad wijst er voorts op dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet betrekking heeft op “situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade” (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, pt. 32). Het risico waaraan een verzoeker in Venezuela wordt blootgesteld, moet dus specifiek, dit is individueel, van aard zijn.

Verzoeker toont echter niet aan dat hij, op intentionele en gerichte wijze in geval van terugkeer naar Venezuela een reëel risico loopt te worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waardoor hij in de onmogelijkheid zal verkeren om in zijn elementaire levensbehoeften te voorzien. Verzoeker laat de motivering over zijn persoonlijk situatie ook ongemoeid. De motivering in de bestreden beslissing is pertinent, correct en vindt steun in het administratief dossier en wordt, bij gebrek aan een dienstig verweer, integraal overgenomen door de Raad:

“Ter zake dient opgemerkt te worden dat u tot begin 2018 vast werk had als leerkracht (CGVS (...), p.9). Uw echtgenote heeft in Venezuela altijd als advocate gewerkt (CGVS (...))B, p.4-5). Jullie gaven aan dat jullie in Venezuela rondkwamen (CGVS (...), p.10 en CGVS (...))B, p.5). Bovendien stelde u over een carnet de la patria te beschikken, een identiteitsdocument van de Venezolaanse overheid dat toegang geeft tot sociale voordelen zoals gesubsidieerd voedsel en andere gesubsidieerde consumptiegoederen (CGVS (...), p.12). Uw familieleden in Venezuela hebben ook werk. Eén broer werkt als spinning instructeur, een andere als landbouwer. Uw vader werkt als automechanicien. Uw moeder werkte als boekhoudster voor de overheid en is nu gepensioneerd. Ze ontvangt een pensioen (CGVS (...), p.10-12). Uw ouderlijke huis in San Cristóbal waar u steeds woonachtig was, is eigendom van uw familie (CGVS (...), p.12). Ook de zus en de twee broers van uw echtgenote hebben werk in Venezuela. Uw schoonzus werkt in de sociale zekerheidssector. Uw schoonbroer W. werkt als mechanicien en heeft net als uw schoonbroer A. aandelen in een busmaatschappij (CGVS (...))B, p.6-7). De ouders, broers en zus van uw echtgenote hebben allemaal een woning in Venezuela (CGVS (...))B, p.6-7). Jullie reis naar België werd gefinancierd door een neef die in de Verenigde Staten woont en jullie hotel in Brussel werd betaald door een nicht (Verklaring DVZ, d.d.04/01/2019, vraag 30 en CGVS (...), p.12).”

De Raad betwist verder niet dat verzoeker bij terugkeer te maken kan krijgen met beroving of afpersing maar dit betreft een risico waar veel Venezolanen, met of zonder migratieverleden, mee te maken krijgen. Dit risico op beroving of afpersing verschilt niet van het risico waar ook andere Venezolanen in het algemeen aan worden blootgesteld. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met beroving of afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet aan te tonen. Bovendien bereikt een wijdverspreide praktijk van beroving of afpersing als dusdanig niet het vereiste minimumniveau van ernst om als foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet te kunnen worden aangemerkt.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een “ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”.

Het Hof van Justitie heeft reeds uitgelegd dat een binnenlands gewapend conflict wordt geacht te bestaan, wanneer de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of wanneer twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden, waarbij het niet noodzakelijk is dat dit conflict kan worden aangemerkt als gewapend conflict dat geen internationaal karakter draagt, in de zin van het internationale humanitaire recht, en waarbij de intensiteit van de gewapende confrontaties, het organisatieniveau van de betrokken strijdkrachten of de duur van het conflict niet los van de beoordeling van de mate van het geweld dat zich op het betrokken grondgebied voordoet, worden beoordeeld (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité (GK)).

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat Venezuela geconfronteerd wordt met een diepe politieke, economische en sociale crisis en dat het land ook in 2019 een van de landen bleef met het grootste aantal

sterfgevallen door geweld in de wereld. De aard van het geweld in Venezuela is evenwel complex en veelzijdig en regionaal verschillend.

Zo is er het geweld dat gepleegd door het Venezolaanse leger, politie inlichtingendiensten en de colectivo's in het kader van de politieke repressie die daarbij burgers met een bepaald profiel, in het bijzonder politieke opposanten viseren. Het geweld tijdens betogingen en protesten wordt veroorzaakt door de buitensporige reactie van het leger, de politie, veiligheidsdiensten en andere gevestigde groepen, maar de oppositie beschikt niet over een gewapende arm. Dit politiek geïnspireerde geweld kadert niet in een gewapend conflict zoals gedefinieerd in de rechtspraak van het Hof van Justitie.

Daarnaast is ook het geweld ten gevolge van gemeenrechtelijke criminaliteit zoals moorden, ontvoeringen, afpersing en drugshandel in Venezuela wijdverspreid.

Uit de "COI Focus – Venezuela Situatieschets" van 15 mei 2020 blijkt dat het criminele en politioneel geweld, in wezen doelgericht, sterker aanwezig is in de deelstaten Sucre, Aragua, Miranda en het hoofdstedelijk district, de grensstaten met Colombia (Zulia, Tachira, en Apure) en in de zuidelijke deelstaten Amazonas en Bolivar.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat het geweld in deze deelstaten willekeurig van aard is, nu het aantal burgerslachtoffers ten gevolge van het gewapend conflict in deze deelstaten zeer beperkt is.

In casu stelt de Raad vast dat verzoeker geboren is in Caracas en altijd in San Cristobal in de staat Tachira heeft verbleven. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat er geen sprake is van een gewapend conflict in de zin van de rechtspraak van het Hof van Justitie. De algemene veiligheidssituatie in Venezuela laat niet toe om een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Het betoog in het verzoekschrift dat steunt op de Guidance Note van UNHCR van 2019 en algemene berichtgeving die dezelfde is of in de lijn ligt van de landeninformatie waarop de commissaris-generaal zich steunt, werpt geen ander licht op bovenstaande beoordeling.

Bijgevolg toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Venezuela een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.5. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal."

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig februari tweeduizend eenentwintig door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP